

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

El Pla Pastoral d'una normalitat renovada

Quan parlem de l'espiritualitat d'una Església en sortida pensem normalment en una espiritualitat de *sortir*, és a dir, de l'acció, de la missió... Però, potser, aquest temps de la Covid-19, que ens ha limitat poder *sortir*, ha estat la gran oportunitat per redescobrir l'espiritualitat d'*entrar*, és a dir, de rebre, d'escoltar, d'acollir, d'estar atents, de contemplar...

En el progressiu retorn a la normalitat, ¿a quines coses ens convé estar amatents des de les nostres paròquies, comunitats, associacions, moviments, fundacions diocesanes, escoles cristianes, centres culturals catòlics i entitats de la nostra arxidiòcesi? ¿Què vol dir *sortir* en el context actual? ¿Quina crida rebem del Senyor en aquesta nova situació, totalment excepcional i que ningú no preveia fa uns mesos?

Hem fet experiència de la fragilitat. Pensàvem que teníem respostes a totes les preguntes, però ens hem adonat que no en tenim. També hem pogut fer experiència que Jesucrist Ressuscitat ens surt al pas i no res-

pon a les preguntes que emergeixen de la realitat que estem vivint amb explicacions teòriques, sinó amb la seva presència: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Ell és sempre amb nosaltres, ens ajuda en la nostra fragilitat, i ens infon la seva pau i serenor; ens fa sortir sense por a difondre l'alegria de l'Evangelí.

Des de la senzillesa de sentir-nos fràgils i necessitats, estem cridats a sortir a l'encontre de les persones, de la societat, de la humanitat sencera, per viure la fraternitat. Estem cridats a donar testimoni explicitant públicament el que ens convida a viure el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Christus vivit*: «Déu ens estima, Crist ens salva, Ell viu!» (n. 130).

Estem cridats a un seriós discerniment sobre el futur; a pregar cada dia i a demanar al Senyor: quina és la teva voluntat? Caldrà donar resposta als joves i amb els joves, i vetllar per aquest nou present i futur. La nostra vocació és servir els més pobres i vulnerables. En aquest sentit,

ara hauré de continuar aplicant més que mai el Pla Pastoral Diocesà, seguint l'eix dels joves, cercant els irrenunciables per a una pastoral juvenil i, alhora, la mateixa realitat de la crisi econòmica i social provocada pels efectes de la pandèmia del coronavirus ens exigeix que unim esforços per acollir i viure l'Evangelí amb els més pobres i vulnerables de la nostra societat. Durant el proper curs pastoral, hauré de tre-

ballar conjuntament aquests dos eixos.

Com veieu, el nostre Pla Pastoral *Sortim!* és més vigent que mai. Com a *Església en sortida*, doncs, sortim a l'encontre dels germans i de la comunitat a través de la fraternitat; sortim a l'encontre dels joves; sortim a l'encontre dels pobres, i fem-ho des de l'escolta de l'Esperit en el discerniment i, sobretot, des de l'encontre personal i comunitari amb Jesucrist.

ACTUALITAT

Beques «Beat Samsó» per a la formació dels futurs mestres de religió catòlica

La Federació de Cristians de Catalunya (FC) ha creat les beques «Beat Samsó», amb l'objectiu d'afavorir una formació accessible i de qualitat per als futurs mestres de religió catòlica de les escoles públiques i d'iniciativa social. Aquests ajuts, que poden arribar a cobrir el 50% de la matrícula, estan destinats a alumnes que vulguin cursar els estudis encaminats a l'obtenció de la Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica (DECA), un dels requisits indispensables per impartir l'assignatura de re-

ligió catòlica als centres educatius. Amb aquestes beques, la FC vol revitalitzar la figura del beat Josep Samsó i Elías com a model de pedagog catòlic i vol animar als responsables de l'educació catòlica de Catalunya perquè coneguin la seva obra, imitin el seu exemple, i s'encomanin a la seva intercessió per al bé dels infants i dels joves. Des d'aquest mes de setembre queda obert el termini per a la presentació de sol·licituds de beques per al curs 2020-2021. Més informació: www.federaciocristians.cat

ENTREVISTA

Omplir d'humanitat la solitud

CARLES DUARTE I MONTSERRAT

La pandèmia ens ha sacsejat profundament; ha alterat els nostres hàbits i la nostra manera de relacionar-nos amb els altres. Per a un humanista com el poeta Carles Duarte, la cultura és molt important perquè ens pot ajudar «a superar la superficialitat, a entendre i a valorar el llegat humà que ens configura com a individus i com a comunitat». «En una crisi tan greu com aquesta, la cultura omple d'humanitat la solitud», assegura el director general de la Institució Cultural del CIC.

Com interpreta aquest canvi de vida al qual ens ha obligat la pandèmia?

El temps ha deixat de transcórrer de la mateixa manera, perquè alguns cicles professionals i socials s'han interromput. Hem perdut persones estimades i han emmalaltit parents i amics. S'ha estès una percepció d'incertesa i de fragilitat. M'agradaria que aquest daltabaix ens ajudés a reforçar la nostra dimensió reflexiva i espiritual, a ser més solidaris, a acostar-nos als qui necessiten sentir-nos més a prop, a reverenciar el do de la vida.

Per què la fe és important en un moment com aquest?

La fe és important sempre i, en unes circumstàncies tan trasbalsadores com les actuals, la fe ens dona serenitat i confiança. Ens uneix a Déu, al que roman, al que transcendeix. Ens convida a la generositat i a la coherència i hi trobem el recer des d'on reconstruir el sentit dels nostres dies.

I la poesia?

La poesia és un mirall que fem amb les paraules per comprendre i expressar qui som. Des de la concisió i la brevetat, hi cerquem l'essència. Amb les metàfores dibuixem imatges que eixamplen la nostra experiència del món. La poesia ens obre les portes d'un viatge interior que en períodes on tot sembla trontollar restableix dins nostre l'equilibri indispensable.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Ens queda el record i l'esperança

Morí durant el confinament, víctima de la pandèmia. L'espòs i els dos fills, de quinze anys, visqueren el que aquests darrers descriuen així en un escrit que llegirem el dia del funeral: «Com en un instant tot canvia. Tot allò que era deixa de ser. Com tot allò que t'ha arribat a omplir, en una mil·lèsima de segon, ho deixa de fer». Els restava, però, el record de l'esposa i la mare que, com fou definida a la celebració, «era forta, alegre i vital, decidida, de caràcter esforçat i persistent, treballadora. Sociable, amb capacitat per establir bones i duradores amistats. D'una curiositat i inquietuds intel·lectuals notables des de la seva formació com a metgessa. Abocada a la família que iniciaren amb el seu marit, culminada amb l'arribada dels dos nois. Un projecte familiar que en els fills l'omplia d'orgull. Li preocupava la seva formació intel·lectual, espiritual i religiosa i hi vetllava activament. Estimava Déu, el que li mostrà Jesús, amb una fe arrelada i compromesa alhora. Era una contemplativa des de l'acció: servir i estimar les persones i les bones causes». Els fills corroboraven aquesta apro-

ximació a com era la mare en una de les pregàries, quan demanaven: «Preguem per la família que deixa, perquè ens segueixi acompanyant sempre, amb la seva vitalitat, tenacitat i alegria». «Honra el pare i la mare. Aquest és el primer manament que va acompanyat d'una promesa; i la promesa és: així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

Aquest és el comiat d'una mare en uns mesos marcats per la pandèmia que, com una nova pesta desfermada, ens ha deixat buidor i sentiments d'absència difícils d'omplir. Aquests fills, amb el pare, acomiaden la mare i l'esposa. Tots hem acomiadat familiars propers, amics de sempre i coneguts entranysables que han traspassat, alguns en un entorn de solitud obligada, la majoria amb un adéu incomplet, forçat per les circumstàncies. La nostra esperança és l'acolliment del Senyor i la confiança del retrobament, un dia, prop d'Ell. Per això els fills acabaven el seu escrit amb aquestes paraules: «Els petons no tornaran i l'únic que quedarà és el record i l'esperança de retrobar-nos algun dia.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El sol no deixa de iluminar

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al iniciarse los días de la escalada de la pandemia, el Santo Padre rezó ante el icono de la Virgen *Salus populi Romani*, venerada en la Basílica de Santa María la Mayor y, a continuación, oró al milagroso crucifijo venerado en la Iglesia de San Marcelo. A los pocos días, el 27 de marzo, como recordamos, el Papa nos invitó a unirnos espiritualmente en oración ante este crucifijo en la plaza de San Pedro.

El Papa, entre otras bellas y profundas palabras, proclamó: «Abrazar su cruz es animarse a abrazar todas las contrariedades del tiempo presente», y nos animaba a sentirnos convocados a «permitir nuevas formas de hospitalidad, de fraternidad y de solidaridad» y a «abrazar al Señor para abrazar la esperanza».

Cristo en su cruz nos dio la salvación, con su resurrección nos llenó de esperanza y de alegría. Siempre, incluidas las amarguras de la vida, contemplemos «a Jesús feliz, desbordante de gozo» (CV 126).

«Los hombres y las mujeres de oración llevan en sus rostros destellos de luz: porque incluso en los días más oscuros el sol no deja de iluminarlos», decía el Papa. «Todos somos portadores de alegría. ¿Lo habíais pensado? Esta vida es el regalo que Dios nos ha dado y es demasiado corta para consumirla en la tristeza, en la amargura» (20-05-20).

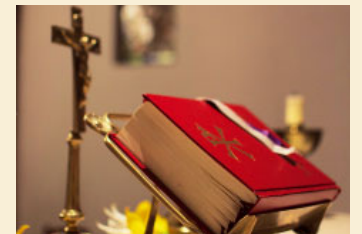
Que María interceda para que seamos alegres, valientes y entregados, capaces de regalar al mundo nuevos testimonios de santidad. (cfr. CV 63).

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14,27-31a / Sl 99 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), màrtirs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Bel·larmíno (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta). Sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa. Santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte (□ Barcelona) [1Co 15,35-37,42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24,27a / Mt 20,1-16a]. Sants Andrew Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30–28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardars fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7–9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21–35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingues paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,30–28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatiu sofrirà la venganza del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos.

Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

Salm responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7–9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21–35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?». Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo". Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: "Págame lo que me debes". El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré". Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: "¿Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?". Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

«No et dic que perdonis set vegades sinó setanta vegades set»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Després de la correcció fraterna en el si de la comunitat, que llegíem diumenge passat, Jesús ens convida avui al perdó sense límits, especialment dins de la comunitat: «perdonar el meu germà el mal que m'haurà fet».

Pere pregunta a Jesús si el límit raonable del perdó és el número set, que en la tradició bíblica constitueix l'expressió de la totalitat; és a dir: he de perdonar sempre? I Jesús respon exponencialment: no set, sinó setanta vegades set; és a dir: sempre, sempre, sempre. I és que el perdó no coneix límits.

A continuació, s'il·lustra aquesta capacitat o incapacitat de perdonar de les persones amb una paràbola que expressa una experiència molt humana: la de reclamar el perdó i la comprensió per a un mateix, però mostrar-se reticents a perdonar i comprendre els altres. La conclusió de la paràbola és clara: «¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?»

Aquesta paràbola es converteix en un comentari de la penúltima petició del pare nostre: «Perdoneu les nostres culpes, com nosaltres perdonem els nostres deutors» (Mt 6,12); on Jesús afegia: «perquè si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare del cel també us perdonarà a vosaltres; però si no els les perdoneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres» (Mt 6,14–15). Anys abans, ja ho havia dit Jesús fill de Sira, a la primera lectura d'avui: «Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu preguis» (Sir 28,2).

De fet, a la fi de la paràbola del servent sense compassió, Jesús sentència: «Això mateix farà amb vosaltres el meu Pare celestial, si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

El perdó constitueix el gran secret de la convivència humana: en la família, en la societat; i també, i sobretot, en la comunitat cristiana. En la mesura que perdonem, guarim les ferides pròpies i alienes, i referim el camí. Som perdonats per Déu, en la mesura que som capaços de perdonar de cor a tots els nostres deutors, tant si ens han ofès de forma premeditada, com si ho han fet sense voler.

El sagrament de la penitència és el sagrament de la reconciliació i del perdó; ens ajuda a ser humils, a saber reconèixer les nostres faltes i les nostres culpes i a demanar-ne perdó a Déu, per aprendre a demanar perdó també als germans; i aprendre, igualment, a donar el nostre perdó als qui són tan febles i pecadors com nosaltres mateixos.

Agenda

Presentació de dos llibres de Lluís Duch. Dimecres 16 de setembre (19-20.30 h), *Parlar de Déu, parlar de l'home*, i *Conceptes fonamentals d'antropologia i religió*. Hi intervindran: Adrià Pujol, antropòleg i escriptor; Josefina Roma, antropòloga; Antoni Bosch-Veciana, doctor en filosofia; Núria Iceta, membre del Patronat de la FJM i editora de L'Avenç; i Ignasi Morera, editor de Fragmenta. A l'Auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r). Donades les circumstàncies sanitàries, la inscripció per assistir a l'acte és obligatòria, a: <https://www.fundaciojoanmaragall.org/inscripcio-on-line/?ev=7218>

Festa de Santa Tecla. Dimecres 23 de setembre, a les 20 h, celebració solemne de l'eucaristia, amb motiu de la festa de Santa Tecla. A la Parròquia de Santa Tecla (av. Madrid, 107). Presidirà la celebració Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa.

LA LòGICA DEL DO

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

19. Recordant el teòleg Karl Rahner

En aquest llibre he intentat expressar què significa l'opció pel Crist, com la visc a títol personal i quines dificultats experimento en la vida quotidiana. Entenc que aquesta opció implica, essencialment, una obertura als altres, una escolta dels seus patiments i sofriments. No he pretès dir que és l'única manera de viure-la. Hi ha moltes i diverses formes de respondre a la crida.

He volgut deixar constància de la font de sentit que emana del vincle íntim amb el Crist interior. La clau de l'espiritualitat és el lligam, la interacció entre el jo efímer i l'Ésser infinit que es manifesta amb rostre de persona dins la meua interioritat. Es basteix sobre la confiança de no estar sol, de sentir-me sostingut, fins i tot quan la terra s'esquerda i em precipito cap al buit.

No he pretès fer una descripció sociològica de l'estat del cristianisme, tampoc no he volgut teoritzar sobre l'encaix de les religions en les societats laiques. Mirant amb perspectiva aquest recorregut, m'adono que bona part del que he suggerit ho va expressar Karl Rahner fa més de trenta anys. Deia: «En una paraula, l'ambient ajuda-

va. Avui tot ha canviat. La fe viu en un món secularitzat, ateu, tècnicament racionalitzat; un món en el qual, per aparèixer com a sensat, un ha de justificar racionalment tots els passos i decisions personals que fa; un món en el qual l'expressió de la fe i la mística es veuen obligades a callar. Avui és més necessària que mai la decisió personal. D'aquí ve que pertanyi a l'espiritualitat actual del cristià el valor per a la decisió personal en solitari, en contra de l'opinió pública» (*Ser cristià en la Iglesia del futuro*, a «Selecciones de Teología», n. 84, 1982).

He intentat donar raons —enraonar—, però, sobretot, narrar el contingut i l'argument d'una experiència personal, que és a l'arrel d'una decisió personal presa en solitari. Em puc haver equivocat, però, si em donessin la possibilitat de tornar a néixer i tingués, de nou, l'oportunitat de decidir com vull viure, quins principis i valors vull que regulin la meua vida, tornaria a fer l'opció pel Crist; a escoltar la seva crida i a deixar-me moure per Ell.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

In memoriam

P. Aldo Costa Sarotto, CRS. Aquest prevere al servei de l'Arquebisbat de Barcelona, que pertanyia als clergues regulars de Somasca, va morir en la pau de Crist, a l'edat de 84 anys, el passat 4 d'agost. Va néixer

a Càstino, província de Cuneo-Itàlia. El 1983 va arribar a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Lloreda-Badalona on va iniciar la presència dels Pares Somascos a Catalunya. Les exèquies van tenir lloc el divendres 7 d'agost, a la parròquia Mare de Déu del Roser de Badalona, de la qual fou rector de 1983 a 2001 i vicari fins a la seva mort.

Llibres

Paraula i Vida 2021. Aquest llibre de 432 pàgines, editat per Claret, recull les lectures evangèliques que l'Església catòlica proposa en la litúrgia diària. Amb l'ajuda d'aquest llibre, la veu amiga del Senyor esdevé un estímul per avançar en el camí que fem dia a

amb uns 12.000 exemplars anuals.

dia i un suport en els moments que patim dificultats i adversitats. *Paraula i Vida* és una publicació molt popular i difosa dins l'Església catalana

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

El Plan Pastoral de una normalidad renovada

Cuando hablamos de la espiritualidad de una Iglesia en salida pensamos normalmente en una espiritualidad de *salir*, es decir, de la acción, de la misión... Pero, tal vez, este tiempo de la Covid-19, que nos ha limitado poder *salir*, ha sido la gran oportunidad para redescubrir la espiritualidad de *entrar*, es decir, de recibir, de escuchar, de acoger, de estar atentos, de contemplar...

En el progresivo retorno a la normalidad, ¿a qué cosas nos conviene estar atentos desde nuestras parroquias, comunidades, asociaciones, movimientos, fundaciones diocesanas, escuelas cristianas, centros culturales católicos y entidades de nuestra archidiócesis? ¿Qué significa *salir* en el contexto actual? ¿Qué llamada recibimos del Señor en esta nueva situación, totalmente excepcional y que nadie preveía hace unos meses?

Hemos hecho experiencia de nuestra fragilidad. Pensábamos que teníamos respuestas a todas las preguntas, pero nos hemos dado cuenta de que no las tenemos. También hemos hecho experiencia de que Cristo Resucitado nos sale al paso y que no responde a las preguntas que emergen de la realidad que estamos viviendo con explicaciones teóricas, sino con su presencia: «Yo estoy con vosotros hasta el final de los tiempos» (Mt 28,20). Él siempre está con nosotros y viene en auxilio de nuestra fragilidad, y nos infunde su paz y serenidad; nos hace salir sin miedo a difundir la alegría del Evangelio.

Desde la sencillez de sentirnos frágiles y necesitados, estamos llamados a salir al encuentro de las personas, de la sociedad, de la humanidad entera, para vivir la fraternidad. Estamos llamados a dar nuestro testimonio explicitando pú-

blicamente lo que nos invita a vivir el papa Francisco en la exhortación apostólica *Christus vivit*: «Dios te ama, Cristo es tu salvador, Él vive!» (n.130).

Estamos llamados a un serio discernimiento sobre el futuro; a orar cada día y pedir al Señor: ¿cuál es tu voluntad? Habrá que dar respuesta a los jóvenes y con los jóvenes, y velar por este nuevo presente y futuro. Nuestra vocación es servir a los más pobres y vulnerables. En este sentido, ahora tendremos que seguir aplicando más que nunca el Plan Pastoral Diocesano, siguiendo el eje de los jóvenes, buscando los irrenunciables para una pastoral juvenil y, a su vez, la misma realidad de la crisis económica y social provocada por los efectos de la pandemia del coronavirus nos exige que unamos esfuerzos para acoger y vivir el Evangelio con los más pobres y vulnerables de nuestra sociedad. Durante el próximo curso pastoral, tendremos que trabajar conjuntamente estos dos ejes.

Como veis, nuestro Plan Pastoral ¡*Salgamos!* es más vigente que nunca. Como *Iglesia en salida*, pues, salgamos al encuentro de los hermanos y de la comunidad a través de la fraternidad; salgamos al encuentro de los jóvenes; salgamos al encuentro de los pobres, y hagámoslo desde la escucha del Espíritu en el discernimiento y, sobre todo, desde el encuentro personal y comunitario con Jesucristo.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT